

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 23.

V četrtek 9. rožnika 1853.

Tečaj VI.

Zgodnji Danici. *)

Bod' serčno mi pozdravljena, Danica!
Zakladov Ti naj dražjih svojga roda,
Jezika in vere, očetov še zaploda,
Pozdravljena bod' zvesta čuvarica!

Ti ni-š še-š sužnja veterica;
Teb' vera, jezik, ni minljiva moda;
Ti mater glas, nar slaj' je in svet Gospoda;
Za bogo- in rodoljubje vsa resnica!

Je modrim nekdanj zvezda pot kazala
z dežele rojstvene k Novorojencu,
K' je svetu pot, resnica in življenje!

Ta zvezda s' Ti, Danica! zdaj Slovence;
O de bi Te sledil! Ti perpeljala
Bi k njemu ga, k' je vsih želja spolnjenje!
Iz Goriškega. Bogomil.

Poslednja sodba.

I. Trobenta poslednje sodbe.

Nič ne zamore v grehu zakopaniga človeka hitrejši in lohkejši iz njegoviga smerniga spanja zbuditi, kot trobenta poslednje sodbe. Prerok Zofonija je v duhu zaslišal njen strašni glas, ki dušo in kosti pretrese; in zatorej sodnji dan imenuje — dan trobente in trobentniga bučanja (Zof. 1, 16.) In Gospod, ki podoba poslednje sodbe v svojim strahovitim veličastvu pred nami razkrije, pravi z razločnimi besedami: „Potem bo Sin človekov poslal svoje anđele s trobento in z velikim glasom“ (Mat. 24, 31.); kakor tudi sv. Pavl pravi: „Glejte — vsi bomo vstali naglo, kakor bi z očmi trenil, na poslednjo trobento; ker zapela bo trobenta in mrtvi bodo vstali nestrohljivi“ (1. Kor. 15, 52.) Grozoviten bo ta zaklic, kterimu so po besedah sv. Gregorja vsi življi (elementi) pokorni, kteriga neznano gromenje serce skalovja presune, ki podzemljino odpre, železne vrata raznese, in spono mrtvih raztere. Angeli in veliki angeli, angeli varhi mest in dežel bodo nad sebi izročeni okrajnami trobento zaslišati dali, in kratko pred vstajenjem bo zadonelo njeno žalno tuljenje. Mrtvi jo bodo po svoji duši zaslišali, in ko bi trenil, bodo trupla z dušo sklenjena k novemu in nerazvezljivemu življenju. In od izhoda do zahoda, na vse četere kraje sveta bo bučala trobenta, in bodo doneli močni glasovi: Vstanite, vi mrtvi, in pridite k sodbi!

Takrat bo gromenje in veršenje, proti kterimu je šumenje vsih derečih hudournikov manj, kot če se list o spomladanskih sapicah zgane. In bo strahotno hrumelo nad gorami in dolinami, nad gojzdi in ravninami, nad mesti in vasmí, nad deželami in morji. Ti trobentni glasovi bodo vdarili na bronasti nebeski obok, de bodo duše, ki so po vstajenju Gospodovim do tega časa v nebeskih prebivališih zbrane bile, k svetimu združenju z njih tesli priklicali; ti glasovi bodo kot gromenje in viharo šumenje na peklenski obok zadoneli, de bodo duše pogubljenih, ki so se od začetka sveta do tiste ure v brezno pogreznili, k sodbi pozvali. Trobenta bo bučala, vse grobe in merlišnice odperla, in trupla nepokvarjene in čverste od vsih življev (elementov) nazaj tirjala. Pač se ta dan imenovati zamore dan trepetá, dan vojske, razdjanja in kervi, kteri o razporu veseljniga sveta pogubljenim večno gorje oznanuje. Zemlja daje svoje mrtve, votle pečine dajejo svoje mrtve, morje daje svoje mrtve, smert in pekel dajeta svoje mrtve nazaj.

O kakšen razgled bo pač to, ko se bodo na prvi trobentni glas ne le gradovi in zidovi potresli, ampak tudi gore na skalovje vstanovljene majale, vrata peklenke zarožljaje se odklenile, grobni zapahi se odbili, in veseljni svet od britkosti, strahu in groze presunjen! Tedaj tista čudovita ura pride, kadar bi pogubljeni nič več iz pekla iti, izvoljeni pa nikakor v nebesih ostati ne hotli!

Pogubljeni bodo želeli, pekla ne zapustiti, de bi plamnoiskrečiga obraza svojiga Sodnika ne vidili, očitne in sramotne obsodbe svojiga pogubljenja ne slišali, de bi s svojimi tesli nič več se ne sklenili, in v tej sklenitvi dvojne kazni na duši in teslu vekomej ne terpeli.

Izvoljeni pa v nebesih ne bodo ostati hotli, zato de bi s svojimi očmi ljubeznjivo obličje svojiga Sodnika vidili, de bi zaželeni glas od njega slišali: Pridite, vi oblagodarjeni mojiga Očeta, — in de bi se s svojimi častitljivo spremenjenimi tesli k veseli združbi na vekomej zaročili.

O de bi se ta grozoviti trobentni glas v naših ušesih odmeval, v tem ko v mehkuznosti lene kratkočasnosti in nečimerne sladnosti neskerbni počivamo, in se lažnjivim sanjam svojih želja, svojih obetov in namemb lahkovoljno prepušamo! O de bi se nam ta glas razlegal med veselo gostijo, de bi, kjer kozarci in gosli pojo, med norčevanjem in brenkanjem sodnja trobenta tako strasno zadonela, in nas s strahom in grozo presunila!

Ako pa to trobento, ki bo na povelje večniga Sodnika v dan serda in povračila z nebeskih višav zadonela, s potolaženim in veselím srecam zaslišati

*) Za novo leto poslana in naključno zakasnjena.

Vred.

hočes, poslušaj trobentni glas, s katerim ti božja milost zdaj, v dnevih izveličanja, veliko sveto leto oznanjuje. Kolikorkrat v svoji tihi hišici kake svete bukve s pobožnostjo bereš, kolikorkrat se mašniku svojih grehov spoveduješ in mizi Gospodovi bližaš, kolikorkrat se per oznanovanju božje besede znajdeš: tolikokrat poslušaj podbujevanje svetiga Duha, to vabilo milosti božje: prijetne nebeske sapice ti pihljajo besedo od zgoraj: „Zdaj je čas, de iz spanja vstanemo!“ (Rimlj. 12, 11.) Nikoli še ni Bog nikogar terdo kaznoval ali clo z naglo smertjo od tod vzel, de bi mu poprej te trobente milosti ne bil zaslisljal dal, ktera naj bi ga k pokori klicala, in kakor planinsko trobilo hrepenenje in zaželenje njegove duše po nebesih v njem budilo.

Zatorej nas tudi tako resnobno beseda preroka opominja: „Dane, ko slišite njegov glas, ne zakerknite (ne vterdite) svojih sere!“ (Ps. 94, 8.) Premisli vender; on ne pravi: ko jo slišite o velikonočnem času, kadar zapoved cerkvena vsakteriga veže, svoje serce od madežev grešniga zadovoljenja očistiti: on ne pravi: ko jo slišite čez eno leto, čez en mesec, ali morde jutrišnji dan; on pravi: ko jo dane slišite, dane ko to trobento milosti začujete, ki vas k gnadi božji, k življenju, k popolnosti in k zveličanju kliče: tedej ne zakerknite svojih sere, in ne oglušite svojih ušes njenima glasu!

Drugači bo ta zaklic Gospodov v konec sveta, drugači je v teh dnevih izveličanja: takrat bo čas jeze, zdaj je čas miru. Takrat bo glas Božji kot močan trobentni grom stresal, zdaj je kot prijetna sapica, po besedah preroka: „In za ognjem je prišlo prijetno šumljanje“ (III. kralj. 19, 12.) De se oborožiš zoper strahoto sodnje trobente, torej poslušaj, kar ti Bog v prijetnim šumljanju svoje milosti govori: kar ti govori v tihim pihljanju svojiga svetiga Duha, kateri ti govori zdaj z grozenjem, de se bojiš, zdaj prijazno, de ga ljubiš, zdaj osorno (ojstro), de žaluješ, zdaj ljubeznjivo, de se veseliš. Njegov glas diha tu in tam: Salomon ga je slišal na svoji postelji, Savi na veliki cesti, ko ga je klical: Savi, Savi! Avgustin ga je čul na vertu, Frančišek v cerkvi, Hubert v pušavi in samoti. — Ne bodi gluh per tem opominu, ker ne veš, ali te dane ne kliče in ne vabi poslednjikrat! Oh, toliko ljudi ga ni poslušalo, in njih osoda se jim je v pogubo zvergla, njih noge so se zamotale v vezi pregrehe, in noč in večna smertna groza jih je zajela! —

Pismo

g. misjonarja Trabanta iz srednje Afrike do Njih milosti precastitljiviga lavantinskega škofa.

Ker sim v svojih dosedanjih naznanilih zlasti svoje popotvanje skoz Egipt popisoval, naj zdaj se od Nubie nekoliko razodenem.

Asvansko slapovje, pod 24. stopnjo severne širjave, loči Egipt od Nubie, ki je po obnebu, barvi, lastnostih in segah prebivavcov od Egipta čisto razločna. Ta dežela je bila meni in mojimu tovaršu, gospodu Kociančiču, tolikanj vazuisi, ker sva odsihmal brez navadne previdne vodbe precastitljiviga gospoda apostolskega namestnika mogla sama, brez posebniga znanja v brodarstvu, zlasti pa v brodarenju skoz nevarne slapovje, v katerim je polno nekaj iz vode molečih nekaj skritih pečin, jadrenje „Zgodnje Danice“ proti Hartumu vladati.

Nas precastitljivi misionski poglavar nas je z

večim delam robe v Korosku zapustil in sam sprejel vodbo številnih karavan skoz pušavo. Tedaj smo mogli jest, častiti gospod Kociančič — pravi vodja na ladii — in rokodelce Knave sami po Nilu dalje popotovati in železno ladijo čez več ko 7 širjavinih stopinj njenimu namenu naprot kermitti. Še je bilo dvomljivo in celo neverjetno, de bi mogli v tem letnim času pri tako nizki vodi priti skoz slapovja od Vadi-halfe do Berbera; ali s pomočjo Božjo je vse mogoče in s serčnostjo smo se lotili dela. Naročilo smo imeli, ako bo moč čez perve natoke družiga slapovja priti, de naj tudi v tem letnim času dalje jadrimo, sicer pa bi bila naša ladija nekako popotno postaniše (štacion), ker bi bili mogli do prihodnjiga Niloviga natoka med prvim in drugim slapovjem ostati.

V 7 dneh smo peršli do Vadi-halfe. Sto in sto ljudi je bilo potreba, de so ladijo močnim natokam nasprot vlekli. Zdaj je ladija v rob terčila, zdaj se je kaka verv utergala in kermilo se je naglo kakor blisk nazaj zagnalo ter protilo, na grebenastih skalah se zdrobiti; zdaj se nam je bilo vpirati z nerodnostjo težnikov, zdaj z neukretnostjo njih vodnika, zdaj z nasprotnimi vetrovi, zdaj s podvodnimi nasipi. To se je dolgočasno povračalo in menjalo, in še le po skerbim in težavnim popotvanju čez tri mesece in devet dni smo preveslali naj gornjši El-Homarske slapovja. Kadar smo čez kak nevaren kraj prišli in pri človeških stanovališih z „Zgodnjo Danico“ ostali, se prestanih skerbi in stisk opočit in za daljno pehanje novih moči zbirat, so čerbi ponilski prebivavci na trume k železni ladii sulji, in so jo odznotraj in odzunaj radovidno ogledovali. Reka Nil se tukaj čez rudečkaste, razbeljene in nepresegljive pušave vali. Rekli so (zamorci), de čedne sobice v ladii so pač veliko lepsi, kot prebivališa njih melek-ov (kraljev) in šehov (občinskih sodnikov — županov). Res pa tudi poglavarji v ti deželi prebivajo v tako revnih kočah, de so le bolj podobne podertinam za lisice, kakor hiši za človeka, ki že nad šest jezer let na zemlji stanuje. In nehote se tukaj popotniku vsiluje, stare Nubijske poslopja z novimi primerjati. Velikanski s hieroglifi (malopisi) prevedeni spominki, kakoršne sim p. v Meravi vidil, so v silnim nasprotju s sedajnimi Nubijskimi prebivavci in njih oliko, in treba je ljudstvu čistiga prerojenja in stoletij, de se pogreznjeno ljudstvo toliko povzdigne, de bi zamoglo spominke staviti, kakoršni njih sprednikom toliko čisla dajejo.

Po napravah pa, kakor so zdaj v teh krajih, se ljudstvo ni v stanu k taki omiki vzdigniti. Šole se sploh le v večih mestih najdejo, v katerih se le samo korana (turškiga sv. pisma) iz glave učijo; nar ložji reči naših začetnih sol bi bile tukej že za visoke šole, kakoršne bi se pa še le napraviti mogle. Dečik (deklicam po mislih mohamedancov tako nič učenja treba ni) v šolo hodi večidel v taki starosti, v kateri bi doma očetu le nadlego delal (mati pa se za rejo dečkov nič ne zmeni); berž pa ko zamore vole goniti, ki s kolesam vodo vlečejo, ali ovce na pašo tirati, je očetu že zadosti šole, in fantek se mora dela lotiti. Od tod izhaja, de ti ljudje, ki se, razun nekterih koptov (razkolnikov v veri), kateri po mestih ko pisarji živé in mem pisanja malo znajo, mohamedanci imenujejo, pozneje od svoje vere nič več ne vedo, kakor: le en Bog je, in mohamet je njegov prerok. — Rokodelstvo je prav slabo, k večimu znajo pavolo tkati, s katero se na pol oblačijo. Drazih rokodelcev, kakor mi-

zarjev, šivarjev, čevljarjev tukej ni; vsak si sam potrebno napravi, in ker le prav malo potrebuje, tudi prav malo izdeli. Po mestih kakor v novi Dongoli in El-Mußerifu ni sicer čisto brez nekakih rokodelcov: kovačev, zidarjev, mizarjev in čevljarjev, ali ti le robate reči izdelujejo in jih je malo. Ker turki k rokodelstvu v teh krajih nič ne store, se tudi ni čuditi, ako poljedelstvo samo troje orodje, namreč: grablje, valjar in rovnico, za dlan dolgo in tri perste široko, in verh tega le še eno samo napravo za kmetijo, namreč vodovod ima. Desiravno Nubienci v kmetovanju niso ne razumni ne pridni, vendar prebivalci v ravnih ne stradajo, kakor p. ljudje v okrogu nove Dongole, kjer so kraji egiptovskim podobni. Previdnost Božja jim v kratkim času, ko se Nil razlije in vročina čeznavadno močno pertisne, pripravi bogato žetev, ki jim da pšenice, ječmena in ovsu, zlasti pa dure (ki je drobni turški podobna razum de so zerna sive), fižola, boba, kumar po 1 čevelj dolzih, buč, leče, bamij (ki je podobna majhnim kumaram), česnja, sladkih in vodnih melon in tudi pavole. — V novi Dongoli in njeni okrajni, ki je posebno bogata z dateljni, tudi v Ambukol-u in Sumi sim vidil sicer blagodarjene kraje, vendar Nubie ne morem ne lepe, ne rodovitne dežele imenovati: Nilovi bregovi so na mnogih krajih ali v suhe pešene pušave ali pa v gole pečine vpreženi, torej Nubia v primeri nima veliko ljudstva. Prebivalci sploh so ubožni. Ako se vpraša zakaj? odgovori vlada: desiravno naši ljudje ob Nilu rodovitne kraje imajo, so vendar ubožni, ker so preleni, de bi zemljo prav obdelovali. Podložni se pa s tem izgovarjajo, de so davki presilno veliki, in ne morejo k premoženju. Plačuje se v Nubii od vodovoda po 500 piastrov, in od vsakega datelnoviga drevesa po 30–50 par davka. Delavci, ki nimajo nič lastniga zemljisa, plačujejo po 5 piastrov.

Rad bi tudi kraj, v katerim se zdaj najdem, v misel vzel, torej od imenovane dežele samo to še opomnim, de sim na več krajih vidil ostanke kersanskih cerkev, p. na otoku Barosi, v Mogratu in Dufaru, in pa de je vožnja po Nilu zavoljo slapovij močno nevarna, vsako leto se v šelalih nekaj ladij potopi in to ko je velika voda. Kadar je voda majhna, se ne more skoz in skoz po nji voziti, ker tačas se več slapovij dela: samo naša „Zgodnja Danica“ je imela srečo pri majhni vodi čez vse slapovja priti. Kako bi tedaj tudi jaz vesel ne zapel s tremi mladenči pesmi, rekoč: Benedicite fontes Domino, benedicite maria et flumina Domino. (to je: Hvalite studenci Gospoda, hvalite morja in reke Gospoda)! ker sim dolgo in nevarno vožnjo po Nilu do Hartuma srečno opravil.

Imenovano poglavitno Sudansko mesto, v ktero sim — hvala Bogu! — 29. sušca prišel, je v pešeni ravnini pri sovodnji Višnjeve in Bele reke in bi utegnulo nad 26.000 prebivalcev imeti. Zamorem število le pri eni meri določiti, ker ga vlada sama ne more določno povedati, zakaj mohamedanski rojenci se ne vpisujejo v bukve, kakor katoliški. Od tod izhaja, de je zastonj mohamedanca prašati, koliko de je star. Razum nekterih katolicánov, 51 koptiskih deržin in nekaj oseb družih kristjanskih verev, so vsi prebivalci mohamedanci (turki). Ker se do mohamedancov tukaj po zapovedi našiga Zveličarja pri vsaki priložnosti z ljubeznijo obnašamo, smo si njih spoštovanje pridobili: pa tudi spoštovanje koptov, ki imajo tukaj 4 duhovne, med njimi eniga škofa nad Nubio in Su-

danam, smo si pridobili, ker njih sinove z domačimi rejenci skupaj v naši šoli potrebnih reči v arab-skim in laškim jeziku učimo. Veselilo bo Vašo milost zvediti, de se koptiški otroci našiga kersanskiga nauka učijo in to, ako Bog hoče, je prva stopinja k njih spreobrnjenju. Težko mi je, de jest dosihmal še nisim mogel učenik biti, ker sim se arabšine še le po nekoliko naučil; vendar se srečniga čutim, de pri kakim zadržku redniga učenika že nadomestujem. Popisati moram še svoje manjši opravila v Hartumu itd. Ker se bom, ako je Božja volja, tudi pri napravi prve nove misionijske staje ob Beli reki med Bariskimi zamorci vdeležil, naznamim tudi, de so visokočastiti g. namestnik jutrajšni dan, god sv. Andreja, varha moje nepozabljive domače škofije, v odhod po Beli reki odločili. . . .

Oton Trabant,
apostolsk misionar.

V Hartumu 29. kimovca 1852.

Ogled po Slovenskim.

Iz Gorice 1. rožnika 1853. Teržan. — Ni zlavno, kar smo v Gorici slavnost doživeli, ktera se zamore v resnici najredkejšim prigodkam prištevati. Visokočastiti gospod Peter Budin, častljiv 83letni starček, je tretjo novo mašo bral. Ker zavoljo silne starosti si ni upal priti v veliko cerkev, de bi ob navadni uri (o pol enajstih) slovesno peto mašo imel, jo v svoji domači molitvarnici, kjer sicer druge dni mašuje, to res redko slovesnost s pripomočjo nekterih tukajšnih častitih duhovnov pobožno opravil. — Rodil se je leta mnogozasluzni gospod na podnožju Svete Gore v Gargaru blizu Gorice dne 21. meseca svečana 1770, mašnik je bil posvečen 23. svečana 1794. in je potem mnogo let na kmetih z velikim pridam verne duše pasel. Nepozabljivi rajni Goriški škof, Jožef Valand, so ga kmalo, ko so v Gorico prišli, med korarje Goriške velike cerkve vverstili, si ga tudi za vodja škofijske pisarnice, in potem za svojiga velikiga namestnika izvolili; in naposled so mu naložili častno in zraven težavno službo vodja v tukajšnjim bogoslovskim semenišu, ktero je še le konec leta 1842 popustil. Od tega časa vživa ta častiti gospod dobro zaslužen mir, je sicer veliki ogleda ljudskih šol, odkar je rajni Valentin Stanič blagiga spomina zapustil to dolino solz, ali pisarije opravlja drug gospod, ki je v boljših letih. Pred desetimi leti je z vso slovesnostjo svojo drugo novo mašo odpel; letas pa, kakor smo omenili, tretjo. Bog mu daj še mnogo veselih let doživeti!

Blizu Gorice. — Gr. Str. — Unidan je nekiga že priletniga fantuna očitna šiba božja zadela. Letá je imel slabo slabo navado, ali je bil jezin ali ne, reči: Strela te zadeni! 17. velikiga travna popoldne se začinja za dež napravljati, naglo je bilo s črnimi oblaki pokrito nebo; bliskalo ino gromelo je, de je mogel človek trepetati, ino se še kaj hujiga bati. Sam sim v velikim strahu bil, ko nisim mogel v nekim kraju izpod strehe; na enkrat se zabliška ino zagromi, de se zemlja strese. Rekel sim, de je moglo blizu kje trešiti; povedo mi, de je človeka ubilo. Ino glejte, — ravno tistiga je res strela zadela, kateri je tolikokrat na umazanem jeziku strašne besede imel: Strela te zadeni! — Nejeverniki bo leto prigožbo slepinu primerljeju pripisoval. Ali pravi kristjan ne pozna tajstiga. Mislim, de slepi primerljeji bi ne vedil izmed toliko tavežent njih, ki so tudi pod milim neham bili, ravno njega zadeti; veliko več pomnimo nauka Kristu-oviga, de od vsake prazne besede bo treba odgovor dati.

Razgled po keršanskim svetu.

Iz Prage. Grof Franc Kolovrat je dal novo podoba sv. Frančiška Serafskiga za kamnitni most napraviti. Ker je sveti Frančišek Serafski pripomočnik našega svetiliga cesarja, bo njegova podoba ob anim v spomin ozdravljenja Njih c. k. apostolskiga Veličanstva postavljena.

V Čanad-ski škofii se je lanske leto 75 nekatoličanov v katoliško cerkev vernilo.

Iz Goseka. Oče Bonaventura (baron Keteler) je undan tukaj med veliko mašo in pri popoldanski službi Božji pridigval. Pri obeh pridigah je bilo silno veliko ljudstva in njegov priserčni govor je tudi terde serce ganil. Oče Bonaventura je bil popred častnik pri konjiki.

Nekdanji rongeanški pridigar v Ofenbahu, Keilman, se je 13. vel. travna v katoliško cerkev vernil.

Iz Berolina. Kakor se sliši, so pisma kraljeve, ki so jih v zapušini ranjeiga kardinala in škofa Dipenbroka dobili, kralju nazaj poslali. De se je to zgodilo, je bila želja kralja samiga, kateri je ranjkimu škofu vedno veliko zaupanje skazoval.

V Smirni je 80000 Grekov. Ojstro jim je bilo letas prepovedano, veliko noč s pušami streljati; in so vender 15 ur neprenehama streljali, pokazati, de imajo obilno strelniga praha. — O veliki noči Greki natočevajo, de Judjo keršanske otroke skrivaj darujejo. Letas se je ta prazna vera strašno ponovila. De so v srednjim veku take daritve bile, je dovolj dokazano; ni davno, kar je bila v tirolskim časniku po uradnih preiskavah popisana moritev Simona Trierškiga v 13. stoletju. Že 20 dni si noben Jud iz hiše ne upa; zakaj če ga Greki zasačijo, ga pretepo ali mu brado odrežejo. Turški poglavar Ali Paša pa nima moči, Grekov zavoljo takih djanj strahovati.

Francoski minister očitniga uka je zaukazal, de naj se v vsih gimnazialnih učilnicah podoba Jezusa Križaniga napravi.

Iz Dublina. Veliki škof Dublinski, Dr. Cullen, je podložne škofo in predpostavljene samostanov v zbor poklical.

Iz Rima. Družbo Jezusovo po smerti poglavarja

Rothana Oče Pirling vlada. 21. rožnika, v dan svetiga Alojzja, bo veliki zbor noviga poglavarja volil. — Zbor svetih obredov je v seji 7. veliciga travna perčel preiskovati življenje ranjee Rivier, ki je pred nekimi leti v Vivierski škofii v Gospodu zasypala, kjer je lepo sobivališče vstanovila.

Peveu

štirih sonetov v 21. listu Zgodnje Danice.

Veselja nam serce si vplamenila,
Ti lira nova, ki nam lepotije
Nad zvezde, lune, zore si Marije
V Danici tak plameče poslavila.

Obdarovala očitno pevska Vila
Bogato z mikam vsim Te harmonije;
Na nebezu pesniškim v Teb' zasije
Nam zvezda nova; naj bi dolg' svetila

O de pogostama bi lesketala
Ti zvezdica se nam v Marije slavo,
In vedno za lepote njé goréla!

De mnogokrat bi svoje struno vbrala
Ti mlada lira in harmonijo pravo
Le glasov domorodnih nam donela! M

Zastavica.

Štiri so stvari en'ga imena,
Vsaka pa je družiga plemena.
„Perve listi duh sladak duhtijo —
Zato ti cvete v domačem mestí;
Drugo sape v daljni jug podijo —
Ona spravlja skor ljudi iz svesti;
Tretja se rodi o zóri zlati —
Ali umerje ko solnce vzhaja;
Zadnja je ljubezni sladke mati —
Ktera stare moč peklen'ga zmaja“. P.č.

Mili darovi.

Za afrikanski mision. M. Sporn 1 gold. —

Naročevanje

na

„ZGODNJO DANICO.“

Perco polletje proti koncu gre; toraj vse častite bravce, ki so bili na pol leta naročili, prav lepo opomnimo, de bi nadaljno naročilo obnove, in sicer **pred ko je moč, saj do konca tega mesca**, de se dovoljno število listov pripravi in natisne.

Častiti brarci nam ne bodo zamerili, ker nismo mogli obljube spolniti, kar nadaljšeranje cerkvenih zgodb zadene, ker je gospod pisavec dolgo bolan bil. Vprihodnje se bodo nadaljševale, kolikor hitro se bo moglo.

Gospodam dopisovarcam, pomočnikom in sodelavcam se priserčno zahvalimo in jih se dalje njih izverstne pomoči prav priljudno poprosimo. Zlasti se priporočimo vsim dobroserčnim in iskrenim gospodam po Krajskim, Goriskim, Istrianskim, Štajarskim in Koroškim, de bi blagovolili dopisov za „**Ogled po Storenskimi**“ pošiljati.

List bo ishajal v tem duhu, kakor je začel in upamo, de bo tudi vprihodnje celiko mikarnih dopisov iz Srednje Afrike donasal.

Zgodnja Danica velja za pol leta v tiskarnici prejmana 1 gold., po pošti pa 1 gold. 20 kraje. Naročilnina se pošilja v oprostentih pismih gosp. **Jožefu Blazniku**, tiskarju na bregu št. 190.